

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man has a beard and is wearing a white t-shirt, while the woman has her hair in a bun and is wearing a white tank top and denim shorts. They are surrounded by a white, torn-paper-like border. The background is dark and textured.

Nicole Böhmová

POSLEDNÍ SONG

FRAGMENT

Poslední song

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nicole Böhmová
Poslední song – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POSLEDNÍ SONG

Nicole Böhmová

FRAGMENT

Městu New York
Díky za všechno.

PLAYLIST

PRO

POSLEDNÍ

SONG

One More Light – Linkin Park

Chasing Cars – Snow Patrol

Wonderwall – Oasis

This Is the Moment – Anthony Warlow

Out Here On My Own – Irene Cara

On My Own – Frances Ruffelle

Mr. Cellophane – Barney Martin

Send In the Clowns – Judy Collins

Let It Go – Caissie Levy

Defying Gravity – Kristin Chenoweth, Idina Menzel

Man of La Mancha – Linda Eder

And I Am Telling You I'm Not Going – Jennifer Holliday

Home – Shanice Williams

City Lights – The Manhattan Singers

One Last Song – Denis Riffel

Every Inch, Every Bone – Floriana Maddalena Maiello

When Love Was King – Denis Riffel

I Could Stay – Floriana Maddalena Maiello, Denis Riffel

Hard Work – Floriana Maddalena Maiello

Crystal Clear – Sarah Reiter

RILEY 1.

„Okamžitě se vrať, Riley Maddocková! Nebo máš padáka!“

„Víš, co mi můžeš!“ vyštěkla jsem, přestože nejspíš nebyl moc dobrý nápad Ikeovi takhle odseknout. Koneckonců z těch pár šupů, které si u něj vydělám, platím velkou část svého živobytí tady. Nebo jsem alespoň doteď platila.

Třískla jsem za sebou dveřmi a vyšla ven do brzkého rána. Ulice byly mokré a kluzké po letní bouřce, která utichla zhruba před hodinou, vzduch byl ještě dusnější než předtím. Jako v dobře vytopené parní sauně.

Poškrábala jsem se na zpoceně šíji, upravila si brýle na nose a vlasy svázala do copu. Tričko se mi lepilo na záda a já měla pocit, jako by mi ze všech pórů doslova prýštil pach alkoholu a fritovacího oleje. Tahle noční směna stála za to. Dorazila spousta turistů, někteří z nich skončili teprve před hodinou, přestože jsme zavíračku vyhlásili už ve čtyři.

Strhla jsem ze sebe zástěru a mrskla ji do jedné z velkých popelnic vedle dveří. Už minulý týden jsem dostala napomenutí a dneska jsem to trochu přehnalá. Ale copak můžu za to, že ten chlap ani přes několikrát varování neudržel ruce u těla? A kromě toho není můj úkol starat se o opilé hosty, a to ani v případech, že spí na záchodech. Když jsem toho

chlápka vzbudila, okamžitě se mi snažil dostat do kalhotek, čímž si vysloužil jasnou facku. Hloupé bylo jen to, že to nebyl jen tak ledajaký host, nýbrž Ikeho brácha, který z toho samozřejmě hned udělal velké haló.

Neonový poutač Ike's Bar & Grill zářící červenými a zelenými barvami mi zasvítíl do tváře. Založila jsem si ruce v bok a naposledy se ohlédla za svým pracovištěm. Tedy spíš svým bývalým pracovištěm... Teď jsem ale nedokázala cítit ani frustraci z toho, že to je za poslední čtyři měsíce už třetí job, o který jsem přišla. Však ona už se najde nějaká jiná práce. Nějaký jiný pajzl, který svým lidem za jejich práci platí ubohou almužnu. V New Yorku jich je bůhvíproč spousta. A navíc – tohle všechno stejně za pět měsíců skončí.

Zavřela jsem oči, zaplašila myšlenku na to, že můj čas tady se pomalu chýlí ke konci, a naslouchala zvukům kolem. Projíždějící auta, rámus, houkání, pronikavý zvuk sirény někde v dálce. Bylo teprve sedm ráno, přesto tu ani v tuhle hodinu nebyl klid. Ne nadarmo se New Yorku přezdívá *město, které nikdy nespí*.

Přehodila jsem si tašku přes rameno a vyrazila pryč, aniž bych se jedinkrát ohlédla.

Na metro to nebylo daleko, ale já se rozhodla, že tu míli domů dojdu pěšky. Možná mi to pomůže si trochu vyčistit hlavu a rozmyslet si, jak to udělám s novou prací. A kromě toho bych po noční směně stejně nevládla hned usnout.

Zabočila jsem na Times Square. Obvykle se téhle oblasti vyhýbám, stejně jako každý pravý Newyorčan, ale dneska jsem tohle pestrobarevné hemžení potřebovala, ačkoliv tu v tuhle hodinu byl ještě poměrně klid. Za chůze jsem z tašky vystrachala žvýkačku, abych zahнала zvětralou pachů uplynulé noci, a zkontrolovala jsem telefon. Před více než dvěma hodinami mi volal Ajden. Okamžitě jsem stiskla tlačítko pro volání zpět. Ajden si totiž úzkostlivě hlídá časový posun a normálně mi v tuhle denní dobu nevolá. Aktuálně je v Indii, kde v nějaké horské vesničce pomáhá vybudovat zavlažovací systém, který naprojektoval spolu se svou přítelkyní Liz. Po druhém zazvonění hovor přijal.

„Nazdar, sestřičko, to jsem rád, že voláš zpátky, a promiň, že jsem volal tak brzo. Došlo mi, kolik hodin tam u vás máte, až když jsem vytočil číslo. Doufám, že jsem tě nevbudil.“

„Ne, nevbudil. Jak se máš?“

„Skvěle! Podařilo se nám zprovoznit první studnu!“

„To je fantastický!“

„Jo. Měla bys vidět ty děti. Celé ráno tu pobíhají a stříkají po sobě vodou. A kromě toho se nám podařilo začít očkovat tou novou vakcínou. Myslím, že lidem tady můžeme hodně pomoci.“

Usmála jsem se a naskočila mi husí kůže. Bylo neuvěřitelné, co Ajden s Liz dokázali. Na tomhle projektu pracovali už přes půl roku. Nejen že postavili studnu, ale taky nabízeli lékařskou pomoc lidem, kteří si nemůžou dovolit jít k doktorovi. *Vrátit alespoň něco z šancí, které jsem v životě dostal já*, tak tomu Ajden říkal.

„Táta na tebe musí být vážně hrdý.“

„Ty jsi první, komu o tom říkám, ale asi jo, myslím, že se mnou bude spokojený.“

Pocit, který se mně v tátovi vbudit nepodařilo.

„A co to tvoje předzpívání včera?“ zeptal se Ajden.

Předzpívání, jaké předzpi... Ach bože, no jasně! Před dvěma týdny mi Ajden našel seznam představení, která měla aktuálně vypsané castingy. Včera se konal jeden na šňůru s *Wicked*.

„Já... No... Nic moc. Vyřadili mě už po první písničce. Prý jsem moc malá.“ Při té lži mě píchlo u srdce, protože jsem na to předzpívání vůbec nešla. Tahle show pro mě byla příliš velké sousto, ale Ajden o tom nechtěl ani slyšet. Proto bylo lepší mu to sdělit takhle zaobaleně. Dost na tom, že na mě plýtvat svým drahocenným volným časem.

„Ach jo, škoda. Už jsem tě úplně viděl jako Elphabu.“

Jen s velkým sebezapřením se mi podařilo potlačit odfrknutí. Jasně, nejspíš nejsem špatná zpěvačka, ale role jako Elphaba je vyhrazená jenom pro bohyně. Ajden svou pomoc myslel dobře, ale o těchhle věcech vůbec nic nevěděl.

„Ti pitomci, co dělají castingy, tomu vůbec nerozumí,“ prohlásil.

„Zato ale mají role, které chci dostat.“

„Nenech se tím odradit, jo?“

Snažím se.

„Takže tě dneska čeká casting na *Waitress*?“

„Ještě nevím. Pro role Jenny a Dawn jsem vlastně trochu moc mladá a taky mi chybí zkušenosti. A do ansámblu aktuálně hledají jen tanečnice. Vždyť víš, jak těžké to pro mě je.“

„A co tvoje hodiny tance?“

„Ujde to.“ A šlo by to o dost líp, kdybych na nějaké chodila, ale tyhle lekce jsou tady neuvěřitelně drahé.

„A hodiny zpěvu?“

Poškrábala jsem se na hlavě, protože i na ty chodím jen sporadicky. Částka, kterou mi táta každý měsíc posílá, totiž stačí jen na nájem, zbytek už nepokryje. „Celkem to jde, moje učitelka je se mnou spokojená.“

Taky ale říkala, že bych si měla dopřát alespoň ještě jeden rok a že by bylo lepší, kdybych k ní mohla chodit každý týden. Já ale bohužel v tomhle městě nemám rok navíc.

„Je u tebe všechno v pořádku? Zniš vystresovaně,“ zeptal se Ajden a já v duchu živě viděla, jak se mu krabatí čelo, jako by se snažil rozlousknout nějaký zapeklitý hlavolam.

„To bude tím, že jsem byla celou noc v práci.“

„Od kdy musíš dělat v Olivias Garden noční směny?“

Ach, sakra. Já jsem mu neřekla, že jsem v té práci před čtyřmi týdny dostala padáka. „Já... vlastně nemusím, ale měli jsme tam... prasklo tam potrubí, a tak jsem jim pomáhala dát to po té katastrofě trochu do pořádku.“

„Netahej mě za nos, Riley.“

Vzdychla jsem a sevřela mobil v ruce o něco pevněji. „Dostala jsem padáka. Teď místo toho pracuju v jednom baru, který má otevřeno celou noc.“ *Nebo jsem alespoň do dnešního rána pracovala.* „Alespoň líp platí.“

„Ale zůstal ti, doufám, čas na všechno to ostatní? Castingy jsou důležité.“

„To je vydělávání peněz taky. Máš ty vůbec představu, jak drahé tohle město je?“

„Samozřejmě, že mám.“

„Promiň, nechtěla jsem na tebe tak vyjet. Ty jsi v jedné z nejchudších zemí světa a děláš všechno pro to, aby se těm lidem tam žilo alespoň o trochu líp, a já... Jsem jenom hrozně vystresovaná.“ Ze všech těch nesmyslů, které jsem si naložila. Vždycky když jsem mluvila s Ajdenem, mi došlo, jak malicherné jsou moje problémy. „Jsem unavená. Dneska v noci toho na mě prostě bylo trochu moc.“

„Pošlu ti nějaké peníze, aby ses nemusela tak dřít.“

„To vůbec nepřichází v úvahu! Potřebuješ peníze na důležitější věci!“

„Já to zvládnu, nedělej si starosti.“

„Já ale nechci žádné milodary. Stačí, že mi pomáhá táta.“

„Nebuď tak paličatá.“

„Nejsem paličatá. Jenom mě nech, abych se o sebe postarala sama.“

„Oukej.“

„Oukej?!“

„JO! Bože, ty jsi nesnesitelná, když nemáš dost spánku.“

„A dost kofeinu. Budu muset končit, za chvíli jdu dolů do metra. Tam je signál na houby.“ Někdy mě až děsí, jak snadno mě napadají takovéhle spontánní malé lži. Co se to se mnou jenom stalo?

„Dobře, ale kdybych pro tebe mohl cokoliv udělat, slib, že mi zavoláš, ano?“

„Samozřejmě. Mám tě ráda. A pozdravuj Liz.“

„Vyřídím, taky tě mám rád. Zase si za pár dní zavoláme.“

Stiskla jsem červené tlačítko a zadávala se na obrázek na displeji. Uka- zoval Ajdena v jeho rodné vesnici nedaleko Bombaje, kde byl loni v létě na návštěvě. Jeho rodiče, prarodiče a jeho mladší sestra tam před jedena- dvaceti lety zahynuli při extrémních povodních, stejně jako bezpočet dalších lidí. Ajdenovi tehdy byly sotva čtyři roky a jen zázrakem se mu podařilo přežít. Táta byl tenkrát v té oblasti s jednou humanitární orga- nizací a rozhodl se Ajdena adoptovat. Strašlivým vzpomínkám navzdory

můj brácha na té fotce vypadal šťastný. Tenhle úžasný člověk našel záviděníhodný klid a mír.

Strčila jsem mobil zpátky do tašky, chvíli jsem se nedívala na cestu a v ten moment jsem se s někým srazila.

Překvapením jsem vyjekla. Holka, se kterou jsem se srazila, vyjekla taky. Složka plná papírů letěla k zemi, jednotlivé listy se snášely na ještě vlhký asfalt.

„Ach ne, strašně moc se omlouvám!“ hlesla, sehnula se a začala hekticky sbírat všechno kolem sebe.

„Ne, to byla moje vina.“ Tohle se moc často nestávalo. Přestože je New York plný lidí, jen málokdy se tu člověk s někým doopravdy srazí. Zdálo se, jako by tohle město mělo svůj vlastní rytmus, který si každý automaticky osvojí, jakmile se pohybuje v jeho ulicích. Jako hejno ptáků, které přesně ví, jakým směrem chce letět.

„Ach bože! Takový nepořádek,“ bědovala holka.

Dřepa jsem si k ní a pomohla jí věci posbírat. Pohled mi padl na jeden z papírů. Byla to přihláška na New York Music & Stage Academy. Dneska ji zjevně čekal důležitý konkurz.

Ve mně se ovšem jen probudila závist, protože bych sama dala neví, abych na takové škole mohla studovat. Bohužel se na ní platí tak obrovské školné, že bych si ho nemohla dovolit, ani kdybych měla čtyři brigády najednou a seškrtila veškeré výdaje na stravu, ošacení i všechno ostatní.

Podala jsem holce přihlášku i zbylé papíry do ruky. Vděčně je ode mě přijala a založila je zpátky do desek.

„Měla jsem se líp dívat na cestu,“ řekla a podívala se na sebe, zřejmě aby zkontrolovala, jestli si neumazala své modré letní šaty, což se naštěstí nestalo. „Jsem z tohohle města pořád ještě trochu vyplašená.“

„Není to jen tvá vina, já jsem taky nedávala pozor. Jsi v New Yorku poprvé?“

„Jo.“ Prohrábla si světlé vlasy, pokusila se uhladit si spletený cop a zvedla se. Pohledem neklidně kmitala sem a tam, trochu mi připomínala mě

samou, když jsem do New Yorku přijela poprvé. Naprosto přehlčená a ztracená. New York člověka dokáže sežrat zaživa, pokud si nedá pozor.

„Čeká mě konkurz,“ řekla.

„To začínají tak brzy? Vždyť je sobota.“

„Předzpívání jsou vždycky o víkendech. A začíná to až v deset. Ale já už jsem stejně nemohla spát, tak jsem si myslela, že vyrazím s předstihem, abych si mohla všechno v klidu prohlédnout a trochu se aklimatizovat.“

„Ten konkurz se koná přímo ve škole?“

„Jo.“ Zalovila v deskách a vytáhla zmačkaný papírek. „221 West 61st Street Upper West Side.“

„V tom případě budeš mít nejlepší svézt se linkou 1 nebo 2, nejbližší zastávka je na rohu padesáté a sedmé. To znamená tímhle směrem.“ Ukázala jsem směrem uptown a doleva. „Nebo se vrátíš na stanici, ze které jsi přišla, a svezíš se vlakem N, Q, R nebo W směrem k Central Parku. Pak bys ale musela ještě pořádný kus pěšky.“

„Oooukej. Myslím, že půjdu jednoduše pěšky. Snad mi chůze alespoň trochu pomůže vypořádat se s tím hrozným stresem.“ Nacpala desky zpátky do kabelky a namísto nich vytáhla mobil, na kterém otevřela aplikaci s navigací. „New York je vlastně úplně dokonale přehledný, to jen já jsem pořád zmatená.“ Krátce se rozhlédla, na které křižovatce to stojíme. „Pořád dokola si pletu, kterým směrem je uptown a kterým downtown.“

„Na to si časem zvykneš, až se tu trochu zorientuješ.“

„Jestli budu mít to štěstí a přijmou mě, budu na to mít dost času.“

„Budu ti držet palce.“

Usmála se, něco natukala do telefonu, cosi nesrozumitelně zadrmlila, pak se otočila na patě a vyrazila přesně opačným směrem. Chvilí jsem jen tak nerozhodně stála a lítostivě se za ní dívala.

Bylo na ní něco, co mě přimělo se za ní rozeběhnout.

Možná to, že se nebojí jít si za svým snem.

Možná to, že na první pohled působila mile.

Možná to, že ji čeká NYMSA a spousta nových vzrušujících věcí.

Možná i to, že se vydala špatným směrem.

„Ne, počkej!“ zavolala jsem a vyrazila za ní. „Tady tudy.“

Zadívala se na displej telefonu, pak na ulici a plácla se do čela. „Á, no jasně. Ta šipka přece neukazuje doprava. Ještě že jsem si nechala tolik času!“

„Měla by sis vzít taxíka.“

„Ne, to je v pohodě. To je jen taková moje úchylnka, musím si všechno v klidu projít a napojit se na to místo. Zní to bláznivě, ale mě to uklidňuje. Myslela jsem si, že na Times Square nasaju tu pravou broadwayskou atmosféru a pak se mi bude líp vystupovat. Koneckonců to je jeden z důvodů, proč chci studovat na Akademii – abych tu jednoho dne mohla hrát.“

„Tak tomu rozumím.“

„Fakt? Ty jsi taky z oboru?“

„Ne tak úplně, ale trochu jo. Miluju muzikály.“

„Kde jsi studovala?“

„Doma. V Denveru. Ale nic velkého.“

„A kde hraješ?“

„Nikde. Já... Snažím se někde uchytit.“ Ach bože, cítila jsem se naprosto mizerně. Pevně jsem sevřela rty, abych se nerozbrečela. Přitom rozhodně nejsem žádná plačka, která se při každé příležitosti rozbulí. Jasně, noční směna mi dala zabrat, rozhovor s Ajdenem a skutečnost, že se můj čas tady krátí, mi taky na náladě nepřidaly. A teď jsem ještě k tomu potkala někoho, kdo dělá přesně to, co jsem chtěla dělat i já. Odkašlala jsem si, na chvíli si sundala brýle a otřela si oči dřív, než si toho mohla všimnout.

„Je všechno v pohodě?“ zeptala se hned. „Nedotkla jsem se tě nějak?“

„Ne, vůbec. Jen za sebou mám proklatě dlouhou noc a tohle město umí být někdy neuvěřitelně frustrující.“

„Ach, tomu rozumím. Právě proto chci taky na tuhle školu, abych na něj byla co nejlíp připravená.“

„To je rozumné. Vážně. Budeš to mít o tolik snazší. Především: Hledání agentů, konkurzy, budeš dostávat lepší termíny na castings a tak.“

„Vážně?“

„Jasně. Vždycky si nejdřív poslechnou ty, kdo přišli přes agentury, teprve pak můžou předpívat nebo hrát všichni ostatní.“

„A jak vysoké jsou takové šance?“

„Já nevím. Jedna ku osmi stům?“

„Na předzpívání chodí osm set lidí? V jednom dni?“

„Někdy i víc. Jednou jsem čekala pět hodin, abych pak odzpívala sotva dvacet vteřin a mohla zase jít domů. Nebo ještě líp: Někdy mě ani nepustí ke slovu a vyřadí ještě předtím, protože jsem moc malá. Nebo protože mám brýle, přestože si je můžu kdykoliv sundat.“

„To je hrozný.“

„To mi povídej!“

„Věděla jsem, že je New York tvrdý, ale tohle...“

„Těch, kdo chtějí stát na jevišti, je prostě moc.“ Proč by tedy brali někoho, kdo má modré oči, když role předepíše hnědé a za dveřmi stojí stovka hnědookých holek, které jsou přinejmenším stejně dobré? Režiséři nemusí dělat vůbec žádné kompromisy, na to mají dostatečně široký výběr.

„Nedělej si starosti,“ pokusila jsem se ji uklidnit, když jsem postřehla její šokovaný výraz. „NYMSA tady má fantastickou pověst. Diplom z ní je tou nejlepší vstupenkou na jakýkoliv casting. Jedna moje známá tam studovala loni a teď hraje Anyu na turné s Anastasií.“

Zamyšleně se kousla do spodního rtu. „Děkuju. Za povzbuzení i za nasměrování. Teď už to snad najdu.“

„Co kdybych tě doprovodila?“ Ta otázka ze mě vyletěla dřív, než jsem ji mohla zadržet.

„Určitě máš lepší věci na práci.“

Jasně, dokodrcat se domů a půl dne se utápět v sebelítosti. Ach, jak motivující.

„Právě jsem skončila v práci a nemám nic zvláštního v plánu. Ráda ti pomůžu. Koneckonců se potřebuješ dostat na ten konkurz.“

„Jsi si jistá?“ Nakřčila čelo, ale podle jejího nedočkavého výrazu jsem tušila, že by ji můj doprovod potěšil.

„Naprosto. Mimochodem – jmenuju se Riley.“

„Allyson, teda spíš: Ally. To je mi mnohem milejší. Ani nevím, jak ti poděkovat.“

„Nemáš za co.“ Ukázala jsem správným směrem a vykročily jsme. Město se pomalu začínalo zaplňovat, objevovali se první turisté na prohlídce památek.

„Mohly bychom se na chvílku zastavit v té kavárně támhle naproti?“ zeptala se Ally. „Potřebuju si ještě koupit něco k jídlu.“

„Jasně.“

Ally si objednala tři bagely, jeden croissant a velké caffè latte s oříškovou příchutí. Ani nečekala, až budeme venku, a rovnou se zakousla do prvního bagelu a rozkošnický vzdychla. Rozpačitě si otřela drobky z brady. „Vždycky když jsem nervózní, hrozně se cpu.“

„A přitom to na tobě není vůbec vidět.“ Ally byla o něco vyšší než já, a přitom nejmiň o deset kilo lehčí. Nejspíš patří k lidem, kteří můžou jíst, cokoli chtějí, aniž by přibrali jediné deko. Já jsem se svojí postavou sice byla poměrně spokojená, ale trochu shodit přes boky by mi určitě neuškodilo.

Pokračovaly jsme v chůzi, až jsme došly k obřímú digitálnímu city-lightu s reklamou na koncert Beyond Sanity v Madison Square Garden, který se měl konat za deset týdnů. Na plakátu byl vidět frontman kapely. Jednu paži měl vztyčenou do výšky, v druhé ruce držel mikrofon. Jeho postavu zahalovala mlha a záře reflektorů.

„Ethan Cooper je tak sexy!“ prohlásila Ally.

„Jo, to teda je.“

„Už jsi slyšela ten jejich nový singl?“

„Neznám nikoho, kdo by ho neslyšel, hrajou ho teď úplně všude.“

„Já jsem sice Beyond Sanity objevila až letos na jaře, ale jejich muziku jsem si naprosto zamilovala. Půjdeš na ten koncert?“

„Ne.“ *Moc drahá legrace.*

„Ach, dala bych nevím co za to, abych to mohla vidět, ale vstupenky jsou už půl roku kompletně vyprodané. Nejradši bych se Ethana zeptala, jestli by se s tím nedalo něco udělat, ale máme zakázáno se s porotou o těchhle věcech bavit.“

„Jak to myslíš?“

„Ethan povede na Akademii masterclass v oboru rock & pop. Dneska bude ve škole, aby si vybral studenty do své třídy.“

Zastavila jsem se a zírala na ni. „Fakt?“

„Jasně. Cool, vid’?“ Ally nadšením zatleskala a tiše vypískla. „I když já se hlásím na herectví, ne na rock.“

„Už jsem o těch kurzech slyšela, ale nikdy jsem se o ně nezajímala blíž.“ Protože byly ještě dražší než standardní studijní programy.

„Trvají šest týdnů a výběrové řízení na ně je dost tvrdé. Už se táhne přes půl roku.“

„Mazec. Co všechno po vás chtěli?“

„No, musela jsem natočit a poslat nějaká videa, jak přednáším monology, samozřejmě sepsat životopis, motivační dopis a zodpovědět snad tisíc otázek. Proč se chci stát herečkou, jaké jsou moje sny, co si od toho kurzu slibuju a takové věci. Vlastně jsem chtěla přijet už loni, to vedl herečkou část Robert de Niro, ale bohužel jsem prošvihla termín pro podání přihlášky.“

„A kdo je tam letos?“

„Isabel Robertsová.“

„Páni!“

„Já vím! Doufám, že nám vysvětlí, jak se to dělá, abys dostala Oscara. Viděla jsi *Look Up to the Moon*?“

„Jasně! Úžasný film.“

„Vid’, že jo? Při té scéně, jak Stanleyemu vypráví o svých snech, jsem bulela jak želva.“

Teď jsem se ponořila ještě víc do sebelítosti, protože já nikdy nebudu mít příležitost učit se od takových hvězd. Ally a já jsme si povídaly dál a mně došlo, jak moc jsme si podobné. Hořela pro svůj sen stejně jako já pro ten můj, ale ona na rozdíl ode mě měla plnou podporu svých rodičů.

„Takže tvůj táta ti vážně dal takovéhle ultimátum?“ zeptala se Ally, než zhltila druhý bagel.

„Jo. Nabídl mi, že mě bude podporovat po dobu dvou let. Když do té doby nedostanu žádnou placenou roli, musím se vrátit zpátky do Denveru a buď pokračovat v medicíně, kterou jsem po třetím semestru

přerušila, nebo dělat alespoň něco podobného, u čeho budu pomáhat lidem. Stejně jako můj brácha Ajden. Ten šel taky nejdřív studovat, pak to ale vzdal, protože je daleko radši v terénu a pracuje rukama.“ Děsila jsem se představy, že bych se musela znovu ponořit do učebnic a skript a učit se nazpaměť nekonečné seznamy faktů, které mě nezajímaly, ani co by se za nehet vešlo. Ne že bych si nevážila tátovy práce – samozřejmě, že je důležitá, a táta pomáhá spoustě lidí –, ale nebylo to nic pro mě. Já můžu světu prospět jiným způsobem, ale to on nikdy nepochopí.

„Hlavně žádný tlak,“ zavrtěla Ally hlavou.

„Můj táta je úžasný člověk, který v životě viděl strašlivou bídu. V podstatě chápu, že pro mě chce jen to nejlepší, ale jeho představa a ta moje se v tomhle ohledu prostě zásadně rozcházejí. Ale nehleď na to je možná jediné dobře, že nemám nekonečně času. Je mi dvacet jedna. V téhle branži to nemůžu zkoušet donekonečna.“

„Jasně, ale stejně je to tvrdé. A co vlastně vůbec znamená *placená role*? Představuje si angažmá na Broadwayi, nebo se počítá i nějaká menší produkce?“

„Táta ví, že do velké produkce na Broadwayi mě hned nevezmou, ale chce vidět, že se někam posouvám. Takže role, které mi pomůžou otevřít dveře a dostat se dál.“

„Chápu. I tak je to dost přísné. A už se ti alespoň něco rýsuje?“

„Loni v zimě jsem hrála v jednom menším muzikálu. Ale hrálo se to jenom čtyři týdny a bohužel to ani nebylo nijak rozumně placené. U některých konkurzů jsem se dostala mezi callbacks, ale na tu správnou příležitost pořád ještě čekám.“ Kdybych za sebou neměla alespoň tyhle drobné úspěchy, nejspíš bych to bývala vzdala už dávno.

„Kdybych tě mohla nějak podpořit, dej mi vědět. I kdybych dneska těmi přijímačkami neprošla, musíme zůstat v kontaktu!“

Usmála jsem se a přikývla. Přestože jsem Ally znala sotva hodinu, měla jsem pocit, jako bychom se znaly už dávno.

„Mimořádně – támhle naproti to je,“ řekla jsem a ukázala na blok domů na protější straně ulice.

„Ach bože. Myslela jsem si, že tu bude šrumec, ale tohle je úplné šilenství.“ Ally zůstala stát s pusou dokořán.

I já jsem se zastavila. V New Yorku se občas stávalo, že jste narazili na ulici doslova v obležení, když někdo poznal nějakou kolemjdoucí hvězdu nebo nějaký youtuber představoval svou novou módní kolekci. Většinou jsem se o takové věci nezajímala, ale dneska to bylo jiné. Tohle byl můj svět. Tady šlo o hudbu, divadlo, herectví. Tady se snoubily věci, které jsem milovala nade všechno na světě a kvůli kterým jsem opustila svoje rodné město.

Na levé straně ulice za kovovými zábranami, které hlídala ochranka, číhal dav. Někteří fanoušci měli vlastnoručně namalované transparenty nebo zalaminované plakáty, zjevně připravení jimi s jekotem mávat nad hlavou. Jiní měli v rukou mobilní telefony, dalším se na krku houपालy obří zrcadlové fotoaparáty s dlouhatánskými objektivy.

„Ehm, myslím, že se budeme muset nějak dostat támhle,“ prohlásila jsem a ukázala na velkou světle šedou budovu naproti.

NYMSA zvenku působila naprosto nenápadně. Dřív tu stávala stará továrna, kterou přestavěli a zrenovovali. Vyučování probíhalo v tanečních a divadelních sálech ve čtyřech patrech. Údajně tam prý měli dokonce i vlastní malé divadlo a nahrávací studio, které mohli studenti využívat pro natáčení svých výtvorů. Co bych dala za to, abych tam mohla strávit třeba jen pár hodin a všechno si to alespoň prohlédnout. Sice pravidelně pořádali dny otevřených dveří, ale těch pár volných míst pro zájemce bylo pokaždé hned pryč.

Ally se nervózně nadechla a vydechla. Chytla jsem ji za ruku a táhla ji za sebou k budově na druhé straně ulice. Přístupovou cestu nám ale zatarasila ochranka, takže jsme se nedostaly ani ke vchodu.

„Moment,“ prohlásila Ally a vyhrabala z kabelky papír, který podala nejbližšímu sekuritákovi. „Tady mám pozvánku.“

Hlídač papír chvíli studoval a pak kývl na svého kolegu, který pro Ally zábranu pootevřel. Když jsem se chtěla protáhnout za ní, zadržel mě.

„Ona je tu se mnou,“ řekla Ally.

„Má taky pozvánku?“ zeptal se hlídač.

„Ne.“

„Smůla. Měla jsi ji uvést na přihlášce.“

„Ale to jsem se s ní ještě neznala.“

Sekuriťák se zamračil a změřil si mě pohledem. Rychle jsem si založila ruce na prsou, aby si nevšiml mastných fleků na mé halence.

„Nemohli byste udělat malou výjimku?“ zkusila to Ally a nasadila okouzluující úsměv.

„Vidíš všechny támhle ty lidi?“ Ukázal na dav lidí trpělivě čekajících na kraji ulice v naději, že byť jen na okamžik zahlédnou některou z místních hvězd. „Ti všichni by taky chtěli, abych udělal malou výjimku.“

„Já to chápu, ale ona mi pomohla. Bez ní bych byla ztracená.“

Hlídač jen zavrtěl hlavou. „Ani kdyby ti zachránila život – je mi líto.“

„To je v pohodě,“ řekla jsem. „Palce ti můžu držet i tady venku.“

„Ten konkurz začíná až za dvě hodiny, přece tady nemůžeš čekat tak dlouho.“

„Půjč mi svůj telefon.“

Vytáhla mobil, odemkla obrazovku a podala mi ho. Natukala jsem do něj svoje jméno a telefonní číslo a prozvonila se, abych měla i já její číslo.

„Napiš mi, platí? Ať budeš hotová, můžeme se sejít a někde si sednout. A taky chci samozřejmě vědět, jak to dopadlo.“

„Přála bych si, abys mohla se mnou.“

„Já taky, ale teď ti můžu říct jenom zlom vaz!“

Ally jen přikývla, protože poděkovat přináší smůlu. Pevně mě objala, aniž by si dělala cokoli z toho, že páchnu po fritovacím oleji. „Jsem tak šťastná, že jsme se potkaly.“

„Já taky.“ Pustila jsem ji a kývla hlavou směrem k budově. „Tak už zmiz dovnitř. Nasávej atmosféru, připrav se, ať je pak všechny posadíš pěkně na zadek.“

Ještě jednou se zhluboka nadechla a vydechla, uhladila si šaty a přikývla. „Uvidíme se.“

Dívala jsem se za ní, jak prošla zátarasu a zamířila k budově. U vstupu musela znovu ukázat pozvánku. Než vešla dovnitř, naposledy se otočila a zamávala mi. Já její gesto opětovala a ještě jednou jí v duchu popřála hodně štěstí.

Pak jsem znovu přehlédla dav. Čekaly tu převážně mladé ženy. V první řadě seděly na nafukovacích matracích nebo spacácích.

„Snad tady nečekají celou noc?“ oslovila jsem znovu vyhazovače.

„Čekají,“ odpověděl. „Každou chvíli dorazí Ethan Cooper a Isabel Robertsová. Většinou si při příjezdu udělají alespoň chvilku a rozdají pár autogramů.“

„Ale při těchhle zástupech přece nemůžou uspokojit všechny.“ Bylo to hotové bláznovství, kolik lidí tu čekalo jen proto, aby ukořistili roztrženu fotku nebo zachytili krátký pohled na ty dva.

„Sorry, ale musím se teď soustředit na práci,“ prohlásil vyhazovač, což mělo nejspíš znamenat: Už mě nezdržuj!

A tak jsem si přehodila tašku přes rameno a otočila se k odchodu. Na jednu stranu jsem byla k smrti utahaná po dlouhé noci, na druhou celá rozrušená. Neměla jsem sebemenší chuť jít teď domů. Sedět doma na gauči a hledat další předzpívání, na kterých jsem stejně měla jen minimální šanci uspět, mi najednou připadalo ubohé.

V tu chvíli se ozvalo troubení aut a dav kolem se rozjásal. Holky vykřikovaly Ethanovo a Isabelino jméno a úplně šlely. Po silnici přijížděly dvě černé limuzíny, ochranka uvolnila příjezd pro auta a nechala je projet. Myslela jsem si, že projdu kolem zátarasu a třeba se mi taky podaří ukořistit nějakou fotku, ale rychle jsem pochopila, že to je prakticky nemožné. Dav mě tlačil ke straně a nesl mě spíš dál od vchodu. Teprve teď jsem pochopila, proč tu někteří čekali celou noc, aby si zajistili ta nejlepší místa.

Zadní dveře prvního vozu se otevřely. Ze sedadla se vyhouply dvě štíhlé nohy a zakrátko vystoupila Isabel Robertsová. Vypadala úchvatně. Dlouhé světle zrzavé vlasy jí hladce a leskle splývaly na ramena. Na sobě měla ukrutně úzké černé kožené kalhoty a volné bílé tričko s flitrovým srdcem, k tomu proklatě vysoké podpatky, které se na slunci taky leskly.

Isabel zvedla ruku, na níž se jí pohupovalo několik řetízků a náramků, a zamávala čekajícímu davu. Vyzařovala z ní dokonalá elegance. Zatímco na ni mířily objektivy bezpočtu mobilů, pohybovala se sebejistě a s grácií. Obešla auto a přešla k fanouškům. Ti ji radostně vítali, podávali jí kartičky a knihy a ona začala rozdávat autogramy a fotit si s čekajícími selfička.

Vzápětí se otevřely dveře druhé limuzíny. Natáhla jsem krk, abych pořádně viděla. Ethanovi trvalo o něco déle, než vystoupil, zato to však udělal s větší razancí. Málem zakopl o obrubník, na poslední chvíli ale získal ztracenou rovnováhu.

Na sobě měl džíny, které měly na kolenou takové díry, že z jeho nohou víc odhalovaly, než zakrývaly. Obutý byl do barevně odlišného páru bot, přes ramena měl přehozenou černou koženou bundu a pod ní tričko, které z téhle vzdálenosti vypadalo jako flekaté. Oči měl schované za obrovskými slunečními brýlemi. Mírně zvedl ostrou bradu a prohrábl si své špinavě blond vlasy. Tenhle chlap vypadal extrémně dobře, o tom nebylo pochyb, dokonce i v tom podivném outfitu. Když se ovšem otočil k fanouškům a zvedl ruku na pozdrav, znovu se povážlivě zakymácel.

Že by byl opilý? V tuhle ranní hodinu?

Pak se otevřely druhé zadní dveře auta a z nich vystoupil další muž. Když obcházel kolem vozu za Ethanem, u ucha držel telefon a divoce gestikuloval. Natáhla jsem krk, abych si ho líp prohlédla a zjistila, kdo to je. Měl hnědé vlasy, o trochu delší než Ethan. Na bradě tmavý stín vousů. Působil unaveně, ale přesto zcela soustředěně na to, co se děje kolem. Na sobě měl černé džíny a tričko.

Moment, není to ten druhý kluk z kapely? Ten kytarista? Jak že se to jmenoval?

„Ach bože, to je přece Julian!“ vykřikl někdo přede mnou a vyhodil ruce do výšky.

Jasně! Julian Sloan. Jak jsem ho pozorovala, naskočila mi husí kůže. Vyzařoval onu tajemnou auru hvězdy, u které člověk neví, co si o ní má myslet. Neohrožený a nedosažitelný. Fanoušci ječeli i jeho jméno a dožadovali se od něj autogramů, ale Julian věnoval pozornost spíš Ethanovi

než davu kolem. Jen váhavě se blížil k zátarasům, aby vyhověl přání čekajících lidí. Pohledem přitom stále znovu kmital k Ethanovi, jako by si dělal starosti, že se jeho kamarád může každou chvíli zhroutit.

Ukázalo se, že tahle obava nebyla tak docela neopodstatněná. Ethan se potácel ke skupince fanoušků. Ruce se mu trásly, ale jeden z bodyguardů zůstával těsně za ním. Také Julian k němu přišel blíž.

„Díky, že jste přišli!“ vykřikl Ethan a málem se vrhl do nadšeného davu. Zátarasy se zakymácely, nakonec však odolaly tlacenici. Ochranka měla plné ruce práce, protože Ethan byl o dost kontaktnější než Isabel. Chtěl přelézt za svými fanoušky, ale Julian ho zastavil.

Ethan cosi zamručel, vzal si od jedné dívky mobil a vyfotil na něj několik selfíček. Nakonec si přístroj strčil do kalhot a vyfotil si svou chloubu.

No pane jo.

Fanoušci nadšeně jásali a spousta z nich mu začala podávat svoje telefony – nejspíš v naději na podobnou momentku.

„Pane Sloane,“ zavolal jeden člen ochranky a Julian se za ním otočil. „Až budete hotov, pokračujte prosím tudy.“ Ukázal mu cestu k budově a vypadal přitom, že by Ethana dovnitř vmanévroval nejradši hned.

Julian vděčně přikývl a pokusil se Ethanovi naznačit, aby ho následoval, ten se ho ale snažil přesvědčit, že má ještě počkat. Najednou se chytil za břicho, otočil se od fanoušků a hodil šavli přímo uprostřed ulice. Julianovi se jen tak tak podařilo uskočit, přesto to částečně schytl. K potěšení přihlížejícího davu, který to všechno samozřejmě fotil a natáčel.

Všechno se ve mně sevřelo. V barech jsem mívala často co do činění s opilými lidmi. Většinu trápily starosti, deprese, strach nebo něco jiného. Všichni měli nějaký příběh, který je hnal do náruče alkoholu. Uvažovala jsem, co se v něm asi pokouší utopit někdo jako Ethan Cooper, kterému leží svět u nohou.

Julian a dva vyhazovači Ethana popadli a táhli ho ke škole. Dav bučel, ti tři se tím ale nenechali rozhodit.

Zavrtěla jsem hlavou a odvrátila se od dění přede mnou, protože mi najednou začalo hučet v hlavě. Všechno ten hluk, touha lidí po

senzaci – opravdu to všechno nutně patří k životu na prknech, co znamenají svět? Musí to tak být?

Z místa, kde jsem stála, vedla jen jediná úniková cesta – pokračovat dál doprava k zadnímu traktu školy, kde už bylo o poznání klidněji. Prokličkovala jsem mezi posledními fanoušky, více či méně se probojovala ven a konečně se dostala na místo, kde byl relativní klid. Vyčerpaně jsem se opřela o zeď vedle kontejneru na odpadky a zhluboka vydechla.

Tohle bylo pořádně bláznivé ráno.

JULIAN

2.

„Zatraceně, Ethane, seber se!“ Popadl jsem ho pevně za loket a společně s Markusem z ochranky jsme ho vlekli k hlavnímu vchodu.

„A co asi dělám?“ utrl se na mě. „Navíc jsem ještě neskončil s autogramy.“

„To jsi teda skončil.“ Tlačil jsem Ethana dovnitř do školy. Když se za námi zavřely dveře, řev davu konečně trochu utichl.

Vstupní prostory byly dokonale naleštěné. Na podlaze rozvinutý červený koberec vedoucí nahoru po schodech až k divadelnímu sálu, ve kterém se mělo konat předzpívání. Bohužel jsem si dneska krásu tohoto místa nemohl vychutnat, i když jsem svou starou školu miloval.

Ukázal jsem doleva k výtahům a táhl Ethana vestibulem.

„Rychle se vysprchuješ. Já se musím převlíknout.“

„Příště budu líp mířit,“ prohlásil Ethan. „Omlouvám se.“

„Radši se snaž, aby žádné příště nebylo. A radši už se k tomu nebudeme vracet.“

Museli jsme se vyhnout štaflím postaveným doprostřed chodby. Nahore na nich stál školník a vyměňoval žárovku na obřím křišťálovém lustru, což byla činnost, která zcela jistě nebyla naplánovaná zrovna na dnešní ráno. Evidentně jsme nebyli jediní, kdo se dnes ocitl v pěkné bryndě.

„Gill musí být vzteky bez sebe,“ prohlásil Ethan. „Měl bych ji zajít utěšit.“

„Ty zůstaneš tady a tu svoji chloubu necháš v kalhotách, jasný?“

„Uvědomuješ si vůbec, jak jsi pruderní?“

Vrhl jsem pohled na Markuse, ten se ale naštěstí tvářil, že nás neslyší.

„Jako by nestačilo, že ten tvůj výstup za chvíli bude viset na všech sítích. Daniel z tebe zešediví.“

„Jestli mu to vadí, klidně si můžeme najít jiného manažera.“

„Seženu ti náhradní oblečení,“ řekl jsem, jakmile jsme došli k výtahům. Sprchy bývaly v posledním patře vedle tanečních sálů.

Vytáhl jsem z kapsy mobil, ignoroval dvacet zpráv od Daniela a klikl na Bradleyho kontakt, ale nebylo ani nutné mu volat.

„Hej, Juliane,“ zakřičel z druhého konce haly. Otočil jsem se. Klusal za námi od bistra, věnoval nedůvěřivý pohled školníkovi na štaflích a pak se zastavil přímo před námi. „Jak se vede?“

„Špičkově, jak jinak?“ Nechtěl jsem, aby to vyznělo hrubě, ale tohle mizerné ráno vypadalo každou další minutou hůř a hůř.

„Je chronicky sexuálně nevybouřenej, vůbec si ho nevsímej,“ prohlásil Ethan dřív, než jsem se stihl omluvit.

„Já nejsem...“

Bradley mávl rukou a usmál se na mě. „Gill je na tom ještě mnohem hůř.“

Ethan si promnul ruce. „No, vždyť to říkám! Potřebuje mě. Jinak jí dočista vyschne libido.“

„Jednoduše ho ignoruj,“ řekl jsem směrem k Bradleymu. „Vypadáš výborně.“ Bradley byl dobrá duše téhle školy, člověk, který dovedl za každých okolností zachovat klid, bez ohledu na to, co se dělo kolem. Byl jen o rok starší než já a tehdy jsme na Akademii začínali spolu. Já jako student, on jako Prestonův asistent, když ještě pevně držel kormidlo ve svých rukách. „Tenhle look ve stylu Chrise Hemswortha ti sedne.“

„Myslíš?“ Urovnal si cop na zátylku. „Od té doby, co frčí Avengers, je to docela v kurzu.“

„Tak proto i ty vousy?“

„Ne, ty jsem si chtěl nechat narůst odjakživa. Slyšel jsem, že prý na to ženský letí.“

Usmál jsem se. „Kde vězí Gillian?“

„V kuchyni, má na telefonu catering. Nejen, že tu dneska praská jedna žárovka za druhou, ale ještě k tomu máme problémy s personálem. Sice nám poslali jídlo, ale ne dost lidí, kteří ho budou servírovat. A ještě ke všemu nám Sibilla v bistru dala minulý týden výpověď, protože dostala nějakou roli v L.A.“

„To zní jako pořádný chaos.“

„Taková klasika. Ale zpátky k vám.“ Bradley si pohledem změřil Ethana, pak vytáhl mobil, naťukal nějaké číslo a přidržel si ho u ucha. „To jsem já. Přines nahoru Ethanovi ručník a čisté oblečení a pak taky ještě kartáček, ústní vodu, aspirin, čisté džíny a boty velikosti 44 pro Juliana.“

„Co ty si všechno nepamatuješ?“ ocenil jsem uznale.

Bradley na mě mrknul, což mělo znamenat: Je to moje práce, tohle vědět. Pak pokračoval v telefonátu: „Jasně, můžeš je vzít z fundusu. Díky.“ Položil a prohlížel si Ethana. „Jakmile vyřídím tu záležitost s cateringem, nechám vám přinést něco lehkého k zakousnutí.“

„Já nemám hlad,“ odpověděl Ethan a vymanil se z mého a Markusova sevření. Sice ještě vrávorál, ale alespoň už se zase udržel na nohou. Zpomaleně se opřel o zeď vedle výtahu, který konečně cinkl a otevřel se.

„Díky, Bradley,“ řekl jsem. „Stejně mu něco dones, do té doby mu určitě vyhládně.“ Jakmile bude postaráno o Ethana, budu se muset vydat do bistra pro kafe. Ještě jsem dneska žádné neměl, a jestli bude tenhle den pokračovat dál v tomhle tempu, budu brzy potřebovat kofein nitrožilně.

Vmanipuloval jsem Ethana do výtahu a poděkoval Markusovi za pomoc. „Zbytek už zvládneme sami.“

„Dobře, tak já jdu zpátky ven.“ Markus na nás pokývl, do ucha si zasunul miniaturní sluchátko, kterým komunikoval s ostatními, a zahlásil, že s Ethanem je všechno v pořádku.

„Ty už se tu vyznáš, vid?“ stihl ještě říct Bradley, kterému už zase zvonil telefon.

„Jasně, my už to zvládneme. Díky!“

Bradley přijal hovor a otočil se k nám zády. „Co je? ... Jak to, že je klavír rozladěný, vždyť jsme přece včera ještě všechno kontrolovali? ... Jo, chápu, že je dneska větší vlhko, ale to přece nemůže...“

Zbytek už zanikl za zavřenými dveřmi a já s Ethanem jsme se ocitli ve výtahu sami. Ethan tiše zasténal a svezl se na podlahu kabiny. „Nemáš cigo?“

„Moc dobře víš, že nekouřím.“

„Já ho přece nechci pro tebe, ale pro mě.“

Kousl jsem se do jazyka a v duchu počítal do deseti. „Proč zrovna dneska, Ethane? Bylo to vážně nutný?“

Pokrčil rameny a založil si ruce na prsou. „No tak jsem byl trochu slavit, nebuď taková brzda.“

Posměšně jsem si odfrkl: „Trochu slavit, no jasně.“ Takhle to bylo vždycky. *Trochu* slavil, *trochu* si šňupnul a *trochu* přestřelil. V Ethanově světě vládla *trochu* jiná měřítko.

Výtah dorazil nahoru, cinkl a dveře se otevřely. Pomohl jsem Ethanovi zpátky na nohy a odbočil doleva. Ve vzduchu visel vyčpělý pach potu a lina. Za normálních okolností tu panoval čilý ruch, z tanečních sálů po pravé i levé straně se ozývaly nejrůznější zvuky, od klapání stepařských bot až po rytmické dusání mnoha nohou pohybujících se v rytmu hudby. Dnes tu ovšem byl klid. Nikdo nezkoušel, nikomu nepovolovaly nervy, když mu znovu a znovu nevycházely kroky.

Vytáhl jsem telefon. Dalších pět zmeškaných hovorů od Daniela. Obrátil jsem oči v sloup a otevřel youtubový kanál Joan Langdonové. Samozřejmě, že se k ní informace o té Ethanově šavli okamžitě donesla. Dost možná si extra na dnešek najala někoho, kdo to všechno natočil. Ethan byl zabraný pěkně zblízka přes celou obrazovku a ve zpomaleném záběru. Za pouhých deset minut už to video nasbíralo přes pět tisíc zhlédnutí. Joan si určitě mne ruce.

Ethan mi nakoukl přes rameno, a když uviděl sám sebe, zahihňal se. Do nosu mě uhodil kyselý zápach z jeho úst a mně se zvedl žaludek. Strčil

jsem mobil do kapsy a otevřel dveře po levé straně vedoucí ke sprchám.
„Zvládneš to?“

„Proč? Chceš mi s tím snad pomoci?“

„Jasně. To bylo vždycky součástí mých vlhkých snů.“

Ethan se znovu zahihňal a sáhl do zadní kapsy svých kalhot. Vytáhl cigaretu a zasunul si ji mezi rty.

„Chtěl ses mě zeptat, jestli...“

Ethan vytáhl z džínů zapalovač a zapálil si. Zhluboka vdechl a s rozkošnickým výrazem vyfoukl kouř.

„Tohle snad...? Sakra, Ethane. Chceš mi říct, že tu hulíš trávu?“

„Jasně, mami.“ Ustoupil o krok zpátky, kopl do dveří vedoucích ke sprchám a vstoupil dovnitř pozpátku.

„Ethane!“

Byl rychlejší než já, přirazil mi dveře před nose a zamkl je zevnitř. Bušil jsem do nich, lomcoval za kliku, ale jediné, co jsem slyšel, byl Ethanův smích.

„Ty pitomče!“ ječel jsem.

Zanedlouho se ozvalo šumění vody. Znovu jsem praštil pěstí do dveří a vyrazil ze sebe pár nadávek. „Já tě tak nenávidím, chlape.“

„Blbost! Miluješ mě!“

Jo. Možná. Ale ne v takových dnech jako dneska!

Ethan zplna hrdla vyřívával náš nejnovější hit *Midnight Drunk*. Napsal jsem ho já a byl o něco melodičtější než naše ostatní songy, ale dokonale se hodil k Ethanovu chrapláku. Opřel jsem čelo o dveře a znovu uvažoval, proč jsem dneska vůbec vstával z postele.

RILEY

3.

Opřela jsem se o chladnou stěnu domu a na okamžik zavřela oči. V hlavě mi pulzovala tupá bolest a já cítila, jak se mi do končetin vkrádá únava. Vydatně jsem zívla a protáhla si ztuhlou šíji. Ten blázelec byl slyšet až sem k zadnímu traktu školy, ale zdaleka ne tak pronikavě. Až Isabel rozdá dost autogramů, dav se brzy začne rozpouštět. Už nebudou mít důvod zůstat.

Blesklo mi hlavou, jestli bych neměla jet domů a lehnout si, ale kdybych to udělala, tak by se mi podařilo vstát až večer, a mě vážně zajímalo, jak si Ally povede. V případě nouze můžu vždycky zajít do Central Parku a natáhnout se tam na trávu.

Vytáhla jsem mobil a chtěla právě vygooglit, jestli už na internetu nebude něco o dnešním ránu, když se vedle mě rozletěly dveře. Instinktivně jsem se přikrčila za kontejner, protože jsem netušila, jestli tu vůbec smím takhle postávat. Ze dveří vystřelila mladá blondýnka. Na sobě měla kostýmek s krátkou sukni, elegantní halenku a na nohou boty na podpatcích vysokých tak, že já bych se na nich přerazila.

„Děláte si ze mě legraci?!“ vyštěkla do telefonu. „Mám tu barák plný budoucích studentů a hostů, předzpívání začíná za dvě hodiny, naše hvězda zvrací na ulici a mně v cateringu chybí tři číšníci!“ Podupávala

na chodníku sem a tam a nevyšimala si mě. „Mně je fuk, že u vás rádí střevní chřipka. Já sakra potřebuju personál!“

Ta byla ale v ráži. Když se otočila směrem ke mně, hned jsem ji poznala. Byla to Gillian Blairová! Dcera ředitele školy. Loni spolu s Jamesem Cordenem moderovala Tony Awards. A takhle naživo vypadala ještě tisíckrát líp než v televizi! Gillian nebyla o moc starší než já, ale už toho měla tolik za sebou. Nejen jako moderátorka Tonys, vystupovala pravidelně i na broadway.com, kde představovala nejnovější show. K Broadwayi patřila přinejmenším stejně neodmyslitelně jako neonové poutače.

„Ne, já nechci žádnou zasranou slevu, já potřebuju lidi. A ty evidentně nejsi schopný mi je dodat, takže tím jsme spolu skončili! V pondělí ti přijde výpověď, najdu si nějakou jinou restauraci.“

Zavěsila, zoufale vzdychla a vjela si rukama do vlasů.

Zadívala jsem se na dodávku parkující na opačné straně ulice. Na bočních dveřích mělo logo Gibson's place, drahé restaurace na Lincoln Square. Obrátila jsem oči v sloup, protože když jsem tehdy byla ve městě nová, zkoušela jsem se tam ucházet o práci. Nevzali mě, že prý nemám dost zkušeností.

Ha! Co mi to jen připomíná? Tehdy jsem ještě netušila, že tenhle důvod odmítnutí se mými dny v New Yorku bude táhnout jako červená nit.

Gillian znovu vytáhla telefon, něco na něm klikala a cosi si nesrozumitelně mumlala. Mě si dál nevyšimala. „Tady Gillian Blairová, chtěla bych mluvit s panem Adamsem ... Ano, já vím, že je dneska sobota, a chápu, že připravuje akci v Garden, ale tohle je naléhavé!“ řekla. „Potřebuju ... Ano. Ano. Já vím, že dneska hraje Pink, ale já skutečně ... Ach, ztraceně!“ Gillian znovu zavěsila a koplá do kamene na chodníku. Dopřála si chvilku, zřejmě než zpracovala vnitřní frustraci, pak znovu cosi natukala do telefonu a vytočila další číslo.

Vzhledem k pověsti, jaké se tahle škola těší, určitě brzy uspěje, ale teď po půl minutě telefon znovu zavěsila a rozzuřeně zafuněla. Zřejmě byl volaný nedostupný.

Oukej, měla jsem dvě možnosti: nenápadně zmizet a rozdýchat tenhle den u druhého hrnku kávy, nebo něco zkusit... Něco riskantního a ztřeštěného. Něco, co dřív nebo později musí prasknout.

Zavřela jsem oči, sbírala odvalu a myslela na to, že vlastně nemám co ztratit.

„Gillian Blairová?“ Odkášlala jsem si, abych na sebe upozornila. Gillian se leknutím otočila a probodla mě pohledem. Její nahromaděný vztek se zaměřil na mě.

Uhladila jsem si tričko a jednou rukou zakryla Ikeho logo. „Já... Zdravím, já jsem Riley Maddocková. Mám se hlásit tady? Já... Poslali mě sem z Gibson's Place.“ Ukázala jsem na dodávku přes ulici.

„Cože?“ Pohledem si změřila můj outfit, který nejspíš vůbec neodpovídal standardům restaurace.

„Oni... Poslali mě sem hned, když jste zavěsila. Omlouvám se za to, jak vypadám, ale normálně pracuju v kuchyni a mám teď po ranní směně.“ Ach bože, vždyť já ani nevěděla, jestli už mají v tuhle dobu otevřeno. „V podstatě mě vytáhli od dřezu a poslali sem.“ Ta restaurace ležela o několik ulic severněji. Dostat se sem od okamžiku, kdy Gillian zavěsila, by vyžadovalo pořádný sportovní výkon, ale taxíkem by se to stihnout dalo. „Dorazila jsem, co nejrychleji to šlo.“

Primhouřila oči. Neměla jsem tušení, jestli mi to spolkla. Jestli ne, tak to hned poznám.

„Já toho Gibsona přetrhnu,“ řekla.

„To mi říkal taky. On o ten job nechce přijít. Ale ta střevní chřipka je fakt mor. Od včerejška nám chybí lidi.“ Právě jsem se chystala vytáhnout z bryndy někoho, kdo mě odmítl zaměstnat. Dneska ráno sbírám body na konto své karmy. „Jestli se vám nepozdávám, můžu klidně zase jít...“

„Ne! Ne, proboha. Jen pojdte dál.“ Vytáhla čipovou kartu, kterou měla zavěšenou na úzkém opasku, a odemkla dveře. Volnou rukou na telefonu vytočila číslo. „Bradley, to jsem já. Máme jednu servírku, pošlu ti ji nahoru do bistra. Půjč jí zástěru, čistou halenku, velikost...“ změřila si mě pohledem, „... M a černé džíny... Jo, za chvíli jsme tam.“

Ach bože, co tady vůbec dělám? Nemůžu se do téhle školy jen tak vplížit. A hlavně proč? Snad jsem si nemyslela, že mě tu nechají předzpívat, nabídnou mi rovnou stipendium, a ještě mě budou prosit, abych se stala jejich studentkou? Něco takového se stává ve filmech nebo knížkách, ne v reálném životě.

Než jsem to stihla domyslet, už jsem byla uvnitř. V té škole. Ve škole všech škol. Tam, kde vycházely hvězdy zítřka. Zatočila se mi hlava. Naštěstí jsem nemusela nic dělat, jen jsem pokračovala chodbou za Gillian. Cílevědomě kráčela vpřed a po telefonu přitom udělovala pokyny Bradleymu.

„Jak to vypadá s Ethanem?“ zeptala se. „Dobře. Dorazí na ten konkurz? Oukej. Dej mu, cokoliv bude chtít. Kafe, aspirin, energy drinky. Hlavně aby byl schopný sedět a chovat se slušně!“

Otevřela další spojovací dveře a vyšla nahoru po několika schodech. Slyšela jsem hlasy, jako bychom byly v zákulisí cestou na jeviště, na kterém mě čeká můj velký výstup. Jestli narazím na Ally, musím jí dát nějak najevo, aby mě hned neprozradila.

„Jo, Jules je jednička,“ řekla Gillian. „On to zvládne.“ Zavěsila a zamířila do další chodby, ze které vedly troje dveře. Prošly jsme posledními a ocitly se v kuchyni. Nebyla nijak zvlášť velká, ale zato plná. Na pultech ležely hromady jednohubek, které bylo nutné vybalit a naservírovat. Nějaký kluk rozléval sekt do skleniček, jiný nesl dva balíky vod, nějaká žena zaklela, když jí vyklouzl talíř z ruky. Gillian sebou trhla, sevřela ruce v pěst a pokračovala, aniž by si těch tří dál všímala.

Mlčky jsem ji následovala jako věrný pejsek svého páníčka. Prošly jsme kuchyní, která vedla do úžasné útulného bistra. Veškeré vybavení bylo v tmavě zemitých tónech, po levé straně stál bar, za ním kávovar a prosklená výloha na občerstvení. Na stěnách visely fotografie bývalých studentů, kteří se dokázali proslavit. Výstřižky a titulní stránky časopisů, filmové plakáty... Všude po stěnách napsaná jména – podpisy hvězd, které se tu zrodily.

„Takže, platí tu následující pravidla,“ řekla Gillian. „Žádné fotografie, s nikým se nevybavuj. Dělej prostě svoji práci. Bradley ti pak vystaví šek.“

„Jasně. Děkuju.“

„Vím, že ty nemůžeš za to, že je Gibson chaotický pitomec. Bradley?“

Zpoza baru vykoukla hlava mladého muže. Když nás uviděl, usmál se a vyšel k nám. V ruce držel malý balíček. Nejspíš oblečení, které si mám vzít na sebe.

„Ahoj, já jsem Bradley. Tady to všechno máš,“ řekl a zastavil se před námi. Vlastně jsem čekala někoho staršího. Ani nevím proč, ale představovala jsem si pána s šedivým vousem a dobrotivým pohledem, který pečuje nejen o chod školy, ale i o psychické blaho zdejších studentů, když je něco trápí. Bradleymu ale mohlo být odhadem tak pětadvacet, měl blond vlasy, byl opálený, s pronikavě modrýma očima... a působil jako obr. Dobře, to je vedle mě téměř každý, ale u něj jsem musela doslova zaklonit hlavu, když jsem se mu chtěla podívat do tváře. Na sobě měl dobře padnoucí tmavě modrý oblek, horní knoflíčky na košili ale nechal rozepnuté, takže to celé působilo trochu ležérněji.

„Díky, tohle je Riley,“ řekla Gillian. „Posílá ji Gibs.“

„Jasně.“ Bradley přešel pohledem po mém tričku a já si rychle založila ruce na prsou s nadějí, že si nevšiml Ikeho loga, ale určitě ho musel vidět. „No, tak mě teda těší, Riley.“

„Mě taky.“ Cítila jsem, jak mi stoupá horkost do tváří. Když sama sebe přesvědčím, že je tohle celé jen role, kterou mám hrát, možná to nebude tak hrozné. Koneckonců vždycky jsem si uměla představit, že bych se přihlásila do reality show.

Bradley mi podal tašku, kterou jsem s díky přijala a nakoukla do ní. Bylo tam všechno oblečení, přesně jak nařídila Gillian.

„Než tenhle den skončí, nejspíš zešedivím,“ povzddechla si. „Žárovky jsou vyměněné?“

„Ano. A klavír je čerstvě naladěný.“

„Cože?“

„Nic dramatického.“

„Dobře. Tak já jdu přivítat Isabel a zanedlouho snad i Ethana.“

„Hodně štěstí. Já se zatím...“

Z kuchyně se znovu ozvalo řinčení a hlasité zaklení.

„... půjdu podívat, jestli někdo nepřišel o život,“ dokončil Bradley.

„Takhle to dopadá, když chybí personál a člověk se musí doprošovat studentů.“

„Všechno dobře dopadne, Gill. Zhluboka dýchej a soustřeď se na svoji práci.“

Gillian si odfrkla a zamířila k hlavním dveřím bistra.

„Riley,“ obrátil se Bradley ke mně. „Převléknout se můžeš na toaletě přes chodbu. Pro dnešek je sice vyhrazená hostům, ale stejně je tady ještě mrtvo. Až budeš hotová, sejdem se v kuchyni a já ti všechno vysvětlím.“

Ukázal do chodby po levé straně bistra. Přikývla jsem, chtěla jsem poděkovat i Gillian, ale ta už byla pryč.

Zmizela jsem dozadu k toaletám, které byly stejně zdobně vyvedené jako interiér bistra. Namísto klasických lamp visely pod stropem divadelní reflektory, z obou stran kolem zrcadel byly nařasené závěsy a uprostřed místnosti stála kulatá červená pohovka, jaká bývá vidět v divadelních foyer. Vybrala jsem si jednu ze tří kabinek, rovnou použila toaletu a převlékla si kalhoty. Na vnitřní straně dveří byl napsaný text písničky *Let It Go z Frozen*. Velmi vtipné.

Když jsem byla hotová, vyšla jsem v podprsence k umyvadlu, abych ze sebe smyla pot uplynulé noci, než si obléknu čistou halenku. Pak jsem si sundala brýle, vyčistila i je a znovu si je nasadila. Z kabelky jsem vyhrabala deodorant, trochu oživila řasenku a rozčesala si vlasy. Byla jsem na nohou už dvacet dva hodin, ale cítila se čerstvá jako málokdy. Neuvěřitelné, co udělá trocha adrenalinu.

Tváře jsem měla pořád červené, celá jsem byla jako zelektrizovaná. Stejně tak moje hlava. Bylo to tak vzrušující a ohromující. Teď jsem chápala, co měla Ally na mysli, když mluvila o tom, že se potřebuje na místo napojit. Z téhle školy doslova sálalo: „Divadlo! Umění! Hudba!“ Vábila ty, kdo se cítili být povoláni vystoupit na velká prkna a dopřát druhým, aby se bavili. Vábila ty, kdo nemohli jinak než se ponořit do magie divadla.

Pohlédla jsem sama sobě v zrcadle do očí a v duchu si dodávala odvahy. To zvládnou. Nedělám to proto, abych z toho měla sama vlastní úspěch, ale protože tihle lidé potřebovali pomoc, kterou jsem jim já právě teď mohla nabídnout. Alespoň jsem si to namlouvala, protože to znělo o dost líp než: *Lstí se mi podařilo proniknout do nejdražší školy široko daleko.*

Odhodlaně jsem se otočila a vrátila se zpátky do bistra. Bradley už zřejmě odešel do kuchyně, přesto jsem tu nebyla sama.

„Oh,“ hlesla jsem a cítila, jak mi znovu rudnou tváře.

Za barem stál Julian Sloan a hledal, kde se zapíná kávovar.

Zatraceně.

Tváře mi hořely a srdce mi bušilo až v krku. Teoreticky jsem nebyla holka, co by při pohledu na nějakou hvězdu padala do mdlob, ale vlastně jsem ještě nikdy takhle přímo tváří v tvář žádné nestála. Když mě zaslechl přicházet, krátce zvedl oči a tiše pozdravil, než se zase obrátil zpátky ke kávovaru. Vzhledem k tomu, že působil docela nervózně a vystresovaně, jsem jen zamumlala něco na pozdrav a vydala se do kuchyně, kde na mě měl čekat Bradley. Za chůze jsem si uhladila halenku, která mi bohužel byla trochu těsná.

„Ale no tak,“ zamumlal Julian, kterému se sice podařilo stroj zapnout, ale teď zápasil s pákou.

Pokračovala jsem dál, snažila se ho ignorovat, ale moc mi to nešlo. Z vlastní zkušenosti jsem totiž věděla, že tahle zařízení nejsou právě intuitivní, pokud s nimi člověk už někdy v životě nepracoval.

„Sakra! Proč sem Gillian dává takový krám, který nikdo neumí obsluhovat?“ ozvalo se za mými zády.

„Protože dělá skvělou kávu,“ zareagovala jsem a navzdory svému předsevzetí jsem se přede dveřmi do kuchyně zastavila.

„Cože?“

„Plně automatické kávovary nemůžou konkurovat dobrému pákovému stroji. Jakmile si člověk jednou zvykne na dokonalou cremu, už nikdy nebude chtít nic jiného.“

„Nějaká crema je mi v tuhle chvíli úplně ukradená. Potřebuju prostě kafe. Dřív tady stával takový obyčejný automat, u kterého stačilo zmáčknout pár tlačítek.“

V duchu jsem se pousmála. Ruku jsem měla na klice dveří a v hlavě mi ještě doznívala ozvěna Gillianiných slov. *Žádné fotografie, s nikým se nevybavuj. Dělej prostě svoji práci...* Ale nepatří snad tohle k mé práci? Mám obsluhovat hosty a Julian teď zjevně potřeboval někoho, kdo mu pomůže.

Otočila jsem se a vrátila se k němu za bar. Zatímco jsem se k němu blížila, narovnal se a pohledem přejel po mé příliš těsné halence. Nahrabila jsem ramena, aby to nevypadalo, že se mi každou chvílí rozletí knoflíčky na prsou.

V tomhle stísněném prostoru vypadal Julian mnohem větší a působivější než předtím venku na ulici. Ne kvůli jeho tělesným proporcím, ale spíš kvůli tomu, co z něj vyzařovalo. Bylo to na tenhle prostor příliš intenzivní. Připadalo mi, jak by jeho aura vyplňovala místnost do posledního centimetru.

„Smím?“ zeptala jsem se uvolněněji, než jsem se cítila, a ukázala jsem na kávovar.

Julian ustoupil krok stranou. Za barem bylo místo tak akorát pro dva. Zadržela jsem dech, protože jeho náhlá blízkost mě mírně ochromovala.

„Smrdím ještě?“ zeptal se nečekaně naprosto bez okolků.

„Co prosím?“

„Zadržuješ dech. Je to tak moc cítit? Bradley tvrdil, že už to ze mě netáhne.“

„Že už... Cože?“ On si všiml, že jsem zadržela dech? „Ne, vůbec ne.“

„Jestli jo, klidně mi to můžeš říct.“

„Ne, vážně. Nic není cítit.“ Nebo přinejmenším nic, co by mě trochu zchladilo.

„Ani ta tráva?“

„Tráva?“

Omluvně zvedl ruce. „Ne moje.“

Mírně jsem se k němu naklonila a extra zhluboka se nadechla.